

Μήνυμα ελπίδας στην Εγκύκλιο του Μητροπολίτη Κισάμου για τον Δεκαπενταύγουστο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Μήνυμα παρηγοριάς και ελπίδας απευθύνει ο Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιος προς τον κλήρο, τις μοναστικές αδελφότητες και τον πιστό λαό, με αφορμή την επερχόμενη μεγάλη Θεομητορική εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Στη φετινή Εγκύκλιό του για τον Δεκαπενταύγουστο, ο Σεβασμιώτατος

αναδεικνύει την Παναγία ως «Μάνα με τις χίλιες αγκαλιές» και πηγή παρηγοριάς, ελπίδας και πνευματικής ανάτασης μέσα στις σύγχρονες κρίσεις.

Με αναφορές στους Πατέρες της Εκκλησίας και σύγχρονους Αγίους, καλεί τους πιστούς να προστρέξουν στη μητρική Της προστασία, να αντλήσουν δύναμη από την πίστη και να μετατρέψουν τον φετινό Δεκαπενταύγουστο σε αφετηρία ανανέωσης και πνευματικής πορείας προς τη χαρά και την αλήθεια.

«Μέσα σέ αυτή τήν παραζάλη τών καιρῶν ἔρχεται ἡ Παναγία μας, μέ τήν σεπτή Της Κοίμηση, πού εἶναι «ζωηφόρος θάνατος», νά γίνει ὁδηγός ἐξόδου μας ἀπό τήν κρίση καί νά μᾶς χαρίσει λύτρωση ἀπό τά δεινά πού μᾶς καταδυναστεύουν. Ἐρχεται νά μᾶς βεβαιώσει πώς ὅσο λιγότερο ἀκουμπᾶμε σέ αὐτόν τόν κόσμο, ὅχι μόνον τήν ἁμαρτία, ἀλλά ἀκόμη καί τά φυσικά πράγματα, τόσο πιά πολύ ἐφοδιάζεται ἡ ψυχή μας μέ προϋποθέσεις πνευματικῆς καταστάσεως, ὅπως σημειώνει σύγχρονος Ἱεράρχης. Πώς χρειάζεται νά ἀναζητήσουμε τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς πίσω ἀπό τό νόημά της», αναφέρει, μεταξύ άλλων, ο Σεβσιμώτατος.

Αναλυτικά ἡ Εγκύκλιος τοῦ Μητροπολίτη Κισάμου καί Σελίνου κ. Αμφιλοχίου γιά τόν Δεκαπενταύγουστο 2025:

ΠΡΟΣ:

**Τόν Ἱερό Κλήρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ καί φιλόθεο λαό
τῶν Ἐπαρχιῶν Κισάμου καί Σελίνου**

«Ἀληθινά, ἡ Παναγία εἶναι ἡ βοήθειά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί μόνο τ' ὄνομά Της χαροποιεῖ τήν ψυχή. Ἀλλά κι ὅλος ὁ οὐρανός κι ὅλη ἡ γῆ χαίρονται μέ τήν ἀγάπη Της. Ἀξιοθαύμαστο κι ἀκατανόητο πρᾶγμα. Ζεῖ στούς οὐρανοῦς καί βλέπει ἀδιάκοπα τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δέν λησμονεῖ κι ἐμᾶς τούς φτωχοῦς κι ἀγκαλιάζει μέ τήν εὐσπλαγχνία Της ὅλη τήν γῆ κι ὅλους τούς λαούς».

(Ὁσιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης)

Ἀγαπημένα παιδιά τῆς Παναγίας μας,

Δεκαπενταύγουστος καί ἀναθαρρεύουν οἱ ἐλπίδες μας, ἀνασταίνονται οἱ καρδιές μας, πλουτίζεται ἡ ζωή μας καθώς ἐορτάζουμε τήν Κοίμηση τῆς Παναγίας μας. Τῆς Μάνας μέ τίς χίλιες ἀγκαλιές, ὅπως Τήν ἀποκαλεῖ ὁ λαός μας, μέ τά χίλια ὀνόματα καί τίς χιλιάδες ἀρετές. Σαγηνεῦει τό ἱερό καί θεσπέσιο πρόσωπό Της. Σέ κάνει νά καταθέσεις τόν πόνο σου, τόν πικρό λογισμό σου, τήν θλίψη, τήν κόπωση,

τήν άθυμία, τόν στεναγμό καί τήν στεναχώρια σου. Όλους μᾶς ἔλκει κοντά Της κι όλους μᾶς προσκαλεῖ νά Τήν μιμηθοῦμε καί νά Τῆς μοιάσουμε. Στήν μητρική Της άγκαλιά έναποθέτουμε τίς προσδοκίες μας, τίς άγωνίες, τούς καημούς καί τά βάσανά μας, γιατί «πολύ ίσχύει δέησις Μητρός πρός εὐμένειαν Δεσπότου». Γι' αὐτή τήν άγκαλιά πλαστήκαμε ὅλοι, ἡ άγκαλιά αὐτή εἶναι ὁ σκοπός τῆς ὕπαρξής μας. Μητέρα τῆς Ζωῆς ἡ Παναγία, μεθίσταται πρός τήν ὄντως Ζωή, πρός τόν Υἱό καί Θεό Της. «Ἡ πηγή τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται καί κλῖμαξ πρός οὐρανόν ὁ τάφος γίνεται». Στήν γλυκιά Της μορφή καί τό πανίερο πρόσωπό Της συναντοῦμε θαυμαστά καί παράδοξα: «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν σοί, Παρθένε ἄχραντε... Ἡ μετά τόκον Παρθένος καί μετά θάνατον ζῶσα». Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης στόν λόγο του (Εἰς τήν Κοίμησιν) φτάνει στό σημεῖο νά χαρακτηρίσει τό σῶμα τῆς Παναγίας, ὄχι μόνο «ζωαρχικόν (ἀρχή τῆς ζωῆς, ἀληθινῆς ζωῆς μας δηλαδή), ἀλλά καί «ἡμέτερον», δηλαδή σῶμα δικό μας.

Δεκαπενταύγουστος, ὅμως, ἀγαπημένα παιδιά τῆς Παναγίας μας, σέ ἐποχές πολλαπλῶν καί ποικίλων κρίσεων καί ἀνατροπῶν. Δεκαπενταύγουστος, σέ ἐποχές πού ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος παραπαίει μεταξύ ἀπελπισίας καί ἀλαζονείας. Ἀπελπίζεται ἀπό τόν ἑαυτό του, ὅταν βλέπει τά πάθη καί τά δεινά πού κουβαλᾷ καί, συγχρόνως, ἀλαζονεύεται, ἀπό μία αὐτονομία, πού τελικά γίνεται αἰτία πολλῶν περιπετειῶν τῆς ζωῆς του. Δεκαπενταύγουστος, σέ ἕναν κόσμο διαρκῶς μεταβαλλόμενο, ζαλισμένο, ἀβέβαιο καί ἀνασφαλῆ. Ἐναν κόσμο πού περιφρονεῖ τά ἅγια καί καταξιώνει τά πρόσωπα. Δεκαπενταύγουστος, σέ ἐποχές πού τά βλέμματα δέν ἔλκονται πλέον. Ἡ ἔνταση, ἡ άγωνία, ἡ ταραχή, ὁ φόβος, σάν σειρήνες πολέμου, συνοδεύουν πιστά τόν βαρύ καθημερινό μας βηματισμό. Θεσμοί, φορεῖς, ιδέες, ἀξίες, πρόσωπα, χάνουμε τόν πνευματικό μας προσανατολισμό καί ἀποστολή. Δεκαπενταύγουστος, σέ ἐποχές πού, ἄκριτα καί ἀβασάνιστα, υἱοθετοῦμε ἕναν πολιτισμό πού θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι ὁ ἑαυτός μας, πού ἐπιτρέπει τά ἀληθινά, τά αὐθεντικά ἦθη τῆς ψυχῆς ἐνός λαοῦ νά τά διαδεχθοῦν ὁ ὠχαδελφισμός, ἡ ἀναλγητικότητα, ὁ ἀτομοκεντρικός ἐφησυχασμός, τό βόλεμα, οἱ «μισές» ἀλήθειες, ἡ ἔνοχη σιωπή, θεωρῶντας τα, ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά, συντελεστή τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων, ἐγκλωβίζοντας ψυχές καί συνειδήσεις, μπερδεύοντας τά θέλω μας μέ τίς ἀνάγκες μας καί, τελικά, λησμονῶντας πῶς ὁ δικός μας πολιτισμός, ὁ πολιτισμός τῆς Ρωμιοσύνης, δέν κρίνεται ἀπό τήν ἐξασφάλιση τῆς εὐημερίας, ἀλλά ἀπό τήν νοημοσύνη τῆς καρδιάς καί τῆς ψυχῆς τό βλέμμα.

Μέσα σέ αὐτή τήν παραζάλη τῶν καιρῶν ἔρχεται ἡ Παναγία μας, μέ τήν σεπτή Της Κοίμηση, πού εἶναι «ζωηφόρος θάνατος», νά γίνει ὁδηγός ἐξόδου μας ἀπό τήν κρίση καί νά μᾶς χαρίσει λύτρωση ἀπό τά δεινά πού μᾶς καταδυναστεύουν. Ἐρχεται νά μᾶς βεβαιώσει πῶς ὅσο λιγότερο ἀκουμπᾷμε σέ αὐτόν τόν κόσμο, ὄχι

μόνον τήν ἁμαρτία, ἀλλά ἀκόμη καί τά φυσικά πράγματα, τόσο πιά πολύ ἐφοδιάζεται ἡ ψυχὴ μας μέ προϋποθέσεις πνευματικῆς καταστάσεως, ὅπως σημειώνει σύγχρονος Ἱεράρχης. Πώς χρειάζεται νά ἀναζητήσουμε τήν ὁμορφιά τῆς ζωῆς πίσω ἀπό τό νόημά της. Πώς ὅσο συνειδητοποιοῦμε τά αἷτια τῆς πολυποίκιλης κρίσης, τόσο ἀντιλαμβανόμαστε πώς ἡ βασική αἰτία προέρχεται ἀπό τήν ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στό πρόσωπό Της, καθὼς ἡ Παναγία ὑπάρχει στόν κόσμο γιά νά μᾶς σηκώνει, μέ τήν γλυκιά παρουσία Της, τίς πρεσβεῖες καί ἱκεσίες Της, κάθε φορά πού πέφτουμε, κάθε φορά πού γονατίζουμε, ἀπό τό βάρος ἀπογοητεύσεων καί ἀποτυχιῶν τῆς ζωῆς. Ὑπάρχει γιά νά φωτίζει τά ἀδιέξοδά μας καί νά δυναμώνει τήν ψυχὴ μας, καθὼς ἡ δική Της Κοίμηση μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τοὺς θανάτους τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας. Ὑπάρχει, τέλος, γιά νά σκεφτόμαστε ἐλεύθερα τήν ἀξία τῆς ζωῆς. Στό δικό Της Πρόσωπο ἡ ἐλπίδα παραμένει ζωντανή καί ὁ δρόμος Της περιμένει νά τόν περπατήσουμε, καθὼς Ἐκείνη εἶναι πού ἀνοίξε τόν δρόμο τῆς ἔνωσης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Ἀρκεῖ νά πιστεύουμε αὐτό πού καί ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης ἐμπειρικά μᾶς βεβαιώνει. Ποιό; Πώς «...ἡ Παναγία δέν μᾶς ἀφήνει, μᾶς κουβαλάει στήν πλάτη Της...».

Ταπεινά εὐχόμεθα ὁ φετινός Δεκαπενταύγουστος νά γίνει, γιά ὅλους μας, αἰτία – ἀφορμή, τερματισμοῦ τῆς ἀδιέξοδης πορείας μας σέ δρόμους πού ὁδηγοῦν στό ξέφωτο τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλπίδας καί τῆς ἀλήθειας. Εὐκαιρία νά γίνουμε κοινωνοί καί μέτοχοι, νά γνωρίσουμε τήν ζωή τῆς χαρᾶς καί τήν χαρά τῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ ζωή καί ἡ χαρά τῆς Παναγίας μας, τῆς Θεοτόκου, πού παραμένει μυστήριο κρυμμένο στήν καρδιά τῆς θείας Οἰκονομίας καί, ὑπομονετικά, περιμένει νά Τῆς ἀνοίξουμε τίς καρδιές μας.

Μετά πολλῶν εὐχῶν καί ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,

Ὁ Ἐπίσκοπος καί πνευματικός σας πατέρας

† Ὁ Κισάμου καί Σελίνου

Ἀμφιλόχιος